

A Semmelweis Egyetem Ortopédiai Klinikája és a Magyar Ortopéd Társaság megrendülten tudatja mindazokkal, akik ismerték, hogy

Dr. Plesa István

hosszú évekig türelemmel viselt szenvedés után 2009. november 16.-án elhunyt.

Pozsonyban született 1925. március 2.-án. 1945.-ben viszontagságos körülmények között szökött át Magyarországra. A Budapesti Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karán 1953-ban szerzett diplomát, 1958.-ban ortopédiai, majd 1979.-ben mozgásszervi rehabilitációs szakvizsgát tett.

Munkahelyei: 1953.-tól -62.-ig az ORFI-ban szervezett Ortopédiai Osztályon dolgozott, majd 1962.-től -70.-ig a Fővárosi Tanács Délpesti Rendelőintézetének Ortopédiai Osztályát vezette. 1970.-től -74.-ig a SzOT Főigazgatóságán országos főorvosként dolgozott, 1974.-től 1983.-ig volt a Gyógyászati Segédeszközök Gyára Igazgatója. 1970. és 1995. között a magyar rokkantsport orvos-vezetője és szervezője volt. 1983.-ban nevezték ki az Országos Ortopédiai Intézet igazgató főorvosának, amely feladat mellett ellátta az Ortopédiai Klinika Gyermekhabilitációs Csoportjának hatáskörében a végtaghiánnyal született gyermekek gondozását is. Ez utóbbi feladatokat nagy odaadással végezte nyugdíjba vonulása után is.

Kitüntetései: 1977.: Kiváló Orvos; 1993.: Sport érdemérem; 1995.: Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt; 1996.: Magyar Ortopéd Társaság Dollinger Gyula emlékérme; 2002.: Magyar Paralimpiai Érdemérem.

...És ami mindezen száraz adathalmaz mögött mégsem tűnhet el: lelke mélyéig orvos volt: ragyogó diagnoszta, lelkiismeretes, az egész emberre jóakarattal figyelő „doktor bácsi”, akinek a kis betegekre és szüleikre mindig volt ideje, hogy megmutassa a teljes élet lehetőségét a korlátozottságok között is.

A magánéletben a hátszínét „volt menyasszonya” biztosította, valamint fia és lánya, családjakkal együtt. Örömmel érte meg hetedik dédunokája születését.

Barátságait értéként ápolta, ugyanakkor a tréfálkozásban egy húron pendült azokkal, akik értették humorát. A Klinika nehézségeit a betegágyról is figyelemmel kísérte és szorított értünk.

Hiába tudjuk, hogy Ő már a legjobb helyen, a legjobb társaságban élvezi a megérdemelt örök nyugalmat, a találkozásig bizony fájó az elszakadás.

Kedves Pista Bácsi, Főorvos Úr! Nyugodj békében, és –ha tudsz és érdemesnek tartod,– viselj gondot ránk.